

Lucian-Dragoș Bogdan
Fata cu rochii înflorate

Copyright © Lucian-Dragoș Bogdan
Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Fata cu rochii înflorate/Lucian-Dragoș Bogdan – București: Tritonic Books, 2018
ISBN: 978-606-749-378-8

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 223/octombrie 2018
Bun de tipar: octombrie 2018
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lucian-Dragoș Bogdan

FATA CU ROCHII ÎNFLORATE

Cuprins

1. Pentru ea	7
2. Ți-am zis eu!	26
3. Viața înseamnă compromisuri	39
4. Un noroc pe care să nu-l dorești nici dușmanilor	54
5. Gust de lacrimi amare	70
6. Mi-ai rămas datoare	89
7. Te apăr pe tine de tine, puștoaico!	104
8. În viață e bine să mai și riști	118
9. O viață goală	130
10. Știi că te urăsc?	142
11. Pentru că meriți	156
12. În inima mea, ai fost mereu pe primul loc	171
13. <i>Deutschland, Deutschland über alles</i>	188
14. Nu pot lăsa dragostea să moară	201
15. Ai dat sens vieții mele	216
Mulțumiri	227

1. Pentru ea

Gisela Schwarz dădu la o parte câteva fire imagine de praf. Degetele mâinii drepte pendulau nehotărâte deasupra tastaturii.

— A primit vreo amenințare cu moartea? întrebă, încercând să-și dea seama unde voia să ajungă femeia din fața ei.

Spusese că o chema Helga Lippmann și pășise în secția de poliție ușor intimidată, de parcă nu era convinsă că trebuia să se afle acolo. Gisela îi dădea în jur de cincizeci de ani. Părea genul de femeie îngrijită, dar fără să exagereze: păr negru, scurt și ondulat, fard discret, turcoaz, pe pleoape, ruj roșu deschis și unghii date cu oja similară. O ținută lejeră, dar șic, cu o cămașă albă ce ascundea un bust generos și o talie îngroșată, o pereche de pantaloni negri, de stofă și o încălțăminte de aceeași culoare, cu toc mic. O poșetă mare, asortată, completa imaginea celei venite să reclame temerea că tatăl ei urma să fie ucis.

O poftise să ia loc și acum o privea cum mototolea în poală o batistă. Gesturile îi trădau neîncrederea, nervozitatea. *O fi din cauză că se teme pentru viața tatălui ei*, își spuse Gisela.

— N-a primit, răspunse într-un final Helga. Doar că... știți... la ei acolo... cum să vă spun...

Se teme că n-o voi crede, își dădu seama polițista.

— Un pahar cu apă? întrebă, încercând să detensioneze atmosfera.

Primi un răspuns ambiguu, dar se ridică de pe scaun și se duse la dozatorul din colțul încăperii. Umplu două pahare și reveni la birou.

— Ce-ar fi s-o luăm cu începutul? o încurajă pe Helga după ce luară amândouă câte o gură de apă.

— Bine...

— Sunteți din Bühl?

— Eu, da. Dar tatăl meu locuiește în Unzhurst. Sunt mulți oameni în vârstă acolo și... unii dintre ei au început să moară.

— Se întâmplă asta cu genul respectiv de persoane.

Replica avu efectul scontat. Pe fața Helgăi apărură umbra unui zâmbet, care se stinse repede.

— Problema e că... unii dintre ei au făcut-o după ce și-au aniversat ziua de naștere într-un mod deosebit.

— Mă tem că nu reușesc să vă urmăresc.

— Adică, uite, tatăl meu. Cum suntem aproape, îl vizitez des. Mai trece pe la el și vărul meu, de câteva ori pe an, mai e o verișoară de-a lui...

Gisela mască dezinteresul față de arborele genealogic al familiei luând încă o gură de apă. Din fericire, enumerarea se sfârși repede.

— În fiecare an, ne adunăm acolo de ziua lui. Dimineața, merge la local cu vecinii, iar după-amiaza cu rudele. Ei bine, anul ăsta vrea să mergem toți odată, după-amiaza.

— Așa...

— Și de fiecare dată când cineva din Unzhurst s-a sărbătorit în felul ăsta, a murit după câteva zile.

— A murit sau a fost ucis?

— Păi... a murit.

— Întreb dacă a murit din cauze naturale, sau au fost găsite urme de violență? explică polițista. Pentru că, dacă ar fi vorba de a doua, ar fi ajuns la mine și aș fi ținut minte o asemenea coincidență.

— Și așa nu vi se pare că e? Adică să moară toți – dar toți! – din cauze naturale la doar câteva zile după ce și-au serbat ziua într-un mod diferit de cum o făceau de obicei...

— Poate fi, admise Gisela. Dar, câtă vreme n-am primit sesizări de la nicio rudă a celor decedați, nu putem face nimic.

— Uite că primiți acum.

— Stați să ne lămurim: spuneți că tatăl dumneavoastră a murit, sau că vă temeți că va muri?

— Că va muri. Îl vom aniversa weekendul viitor.

Polițista își împreună mâinile deasupra tastaturii.

— Și ce-ați vrea să facem noi, doamnă Lippmann?

— Nu știu! Dumneavoastră sunteți specialistă în crime.

— Așa este. Dar vă întreb: ce v-ați aștepta dumneavoastră să facem în cazul de față?

— Păi tocmai asta vă spun, că nu știu!

Tonul Helgăi urcase ușor, ca o părere. Gisela zâmbi înțelegător.

— Stimată doamnă, câtă vreme nu există o suspiciune, o amenințare, nu putem face nimic. În cel mai bun caz, trimitem o echipă să supravegheze casa ori localul la data acelei reuniuni, ca să observe dacă se întâmplă ceva suspect în zonă.

— Dar v-am spus că moartea nu survine atunci, ci la câteva zile după.

— Îmi pare rău, dar nu putem detașa pe cineva care să vă supravegheze tatăl atâta vreme. Eventual puteți solicita serviciile unui detectiv particular. Îi înmână o carte de vizită de pe birou, apoi continuă pe un ton cald: Deși, sincer, nu știu dacă are rost să aruncați banii pe așa ceva. Din ce mi-ați povestit nu rezultă că... În fine, e alegerea dumneavoastră.

Helga luă dreptunghiul cartonat, apoi își mușcă ușor buza de jos, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu îndrăznea.

— Ok, notați aici adresa și data evenimentului, iar eu voi vedea ce pot face, îi întinse Gisela o foaie.

Se felicita pentru idee. Speranța păru să reînvie în femeia din fața ei. Când isprăvi, salută și ieși, mai puțin nehotărâtă decât atunci când venise.

Politișta se ridică de pe scaun și porni agale prin secție, citind ce scrisese Helga.

— Johann, ce faci weekendul viitor?

— Dacă trec de ăsta, fac ce vrei tu.

— A, transportul de migranți de la Stuttgart...

— Da. Merg echipe din toate districtele.

Cuvintele erau acolo, nerostite. El ar fi vrut să spună mai multe, ea ar fi făcut o glumă, dar în zilele acelea nu știa ce era permis să spui sau nu. Orice remarcă, mai ales legată de un subiect delicat, putea fi considerată nepotrivită, dând naștere unor interpretări neplăcute.

— Vrei să vin și eu?

— N-ai de lucru?

— Dietrich e de serviciu în weekend, iar eu n-am altceva de făcut.

— Ar fi super! Cu cât putem trimite o echipă mai mare, cu atât mai bine. Șefa se va bucura. Are emoții pentru întoarcere, să n-avem parte de evenimente...

Din nou o pauză. La fel de multe cuvinte nerostite. Când naiba devenise democrația atât de atentă la exprimare? Gisela ar fi putut jura că, atunci când era mică, aspectul cu pricina constituia un mare plus al RFG-ului față de țara soră și, în același timp, inamică. Ei puteau spune orice, redegiștii nu. Dar trecuse mai bine de un sfert de secol și lucrurile nu mai erau atât de evident în tonuri de alb și negru.

Încercă să nu se mai gândească la asta.

— În schimb, vii tu cu mine weekendul viitor. Ai promis! îi atrase atenția colegului ei.

— Unde mergem?

Femeia flutură bucata de hârtie.

— Am un... hai să-i zic „caz”. Nu-i nimic serios, dar, ca să nu ne trezim cu vreo reclamație că nu ne facem treaba, dăm o raită prin Unzhurst.

— S-a făcut!

*

Clădirea de pe SteinstraÙe era neîncăpătoare. Toată lumea ajunsese până la ora de începere a vernisajului. Toată lumea în afară de François LeBlanc, criticul artistic invitat tocmai din Paris. Îl așteptaseră cu toții și nimeni nu-i spusese nimic când sosise, douăzeci de minute mai târziu. Omul nu-și ceruse scuze, ci se apucase să salute jovial lumea, făcând glume la care cei prezenți răspunseseră cu zâmbete politicoase. Juliane, tânăra arondată pe post de însoțitor și ghid în timpul aceluia sejur, se scuzase în numele lui, șoptit, ca să nu fie auzită de marele artist.

— N-a depins de mine! Când i-am atras atenția că trebuie să plecăm ca să ajungem la timp, mi-a zis că mai trebuie să-și aranjeze părul cu placa. N-am avut ce face, repetase ea, ridi-când neajutorată din umeri.

Helga profitase de intervalul respectiv de timp pentru a face o sumedenie de lucruri. În primul rând, îl trăsesese deo- parte pe Martin și-i povestise ce făcuse în dimineața aceea la poliție.

Bărbatul o ascultase întâi absent – privind spre intrare pentru a vedea cine intra pe ușă – apoi tot mai intrigat.

— Și ce-a spus polițista? o întrebase în cele din urmă, siderat.

— Că nu pot face nimic pe baza unei asemenea reclamații, că nu există probe și...

— Și nu ți-a sugerat un examen psihiatric?

— Martin! se ofuscă Helga.

— Niciun Martin! Tu-ți dai seama ce aberație susții?

Femeia ridicase mâna și începuse să-i arate pe degete.

— În ianuarie, doamna Schulz a făcut așa de ziua ei și, după trei zile, a dat colțul. Vara trecută domnul Winkler și, pe-ntâi septembrie, dimineața, era țepăn. Tot atunci, în primăvară, s-a-ntâmplat la fel cu doamna Lang, iar cu-n an în-ainte, doamna Roth și...

— Erau bătrâni. Puteau muri oricând. Mai sunt încă multe persoane în vârstă în Unzhurst care trăiesc.

— Dar la toți ăștia scenariul a fost așa: s-au sărbătorit si- multan cu vecinii și rudele, nu la ore diferite, ca de obicei.

— Taică-tu o să ne bage pe toți în groapă, ascultă-mă pe mine!

— Nu fi nesimțit! Dacă nu era el să te susțină, n-ajungeai acum aici.

Îi arătase expoziția, smulgând o grimasă din partea bărbatului.

— Am ajuns sus pe meritele mele. El doar mi-a deschis niște uși mai devreme decât aș fi reușit eu, atât.

— Cum poți spune așa ceva?!

— Știi ceva, Helga? Hai s-o lăsăm baltă. N-am chef să-mi stric vernisajul cu înc-o ceartă. Te-ai dus la poliție – foarte bine! Dacă tu vrei să te faci de râs, n-ai decât.

— Sigur, înțeleg. Expoziția ta e cea mai importantă. După tine, tata n-are decât să moară.

— Cine zice că moare, femeie? Gărgăunii ăia pe care-i ai în cap?

— Vorbește mai încet, se uită lumea la noi! îl apostrofase Helga, privind jenată în jur. Iartă-mă că ți-am spus despre poliție, se scuzase ea cu ironie în glas. Am uitat că pe tine te interesează doar ce faci tu, nu familia.

Martin îndreptase spre ea degetul arătător, amenințător.

— Să nu vorbești despre familie! Nu tu!

Apoi plecase de lângă ea. Femeia rămăsese pe loc, ames- tecând în sufletul ei furia, umilința, frustrarea. Neștiind cum să le trateze, apelase la singurul remediu din ultimii ani. Se apropiase de masa unde fuseseră așezate frumos gustările și băuturile și-și turnase o porție generoasă de whisky. După al doilea pahar începuse să se simtă mai în largul ei, urmărind cu detașare modul în care cei prezenți se dădeau pe lângă Martin. Două doamne păreau să-i acorde mai multă atenție decât era firesc în acele condiții, ceea ce o făcuse pe Helga să zâmbească amar.

Cu un sfert de secol în urmă s-ar fi dus la Martin, l-ar fi luat de braț, le-ar fi privit de femei în ochi și le-ar fi spus, pe un ton glumeț ce strecura în el o amenințare:

— Tipul ăsta e luat!

Dar, pe vremea aceea, Martin nu s-ar fi uitat la altele. Nu-l verificase niciodată dacă o înșelase sau nu, dar nici nu-i dă- duse vreun motiv s-o facă. Chiar și acum, la cei cincizeci și

doi de ani ai săi, păstra mare parte din prestața de atunci. Slăbise mult în ultima vreme. Femeia bănuia că era pe fond nervos – bărbatul era mereu ocupat cu picturile, expozițiile și întâlnirile de afaceri care-l solicitau foarte mult. Mânca puțin, susținând că se sătura cu doar câteva înghițituri, și turna în el cantități impresionante de cafea și energizante. Dar, deși brava, Helga vedea că se topea pe picioare.

Părul șaten, cârlionțat, era mai puțin rebel ca în tinerețe, albise pe la tâmpile și începuse să-l părăsească, croind două estuare largi dinspre frunte spre creștet. Ochii albaștri rămăseseră la fel de frumoși, ascunzând în ei o urmă de tristețe a cărei sursă nu reușise s-o găsească în cei douăzeci și cinci de ani de căsnicie.

De fapt, de vreo zece nici nu mai încercase. De atunci, deveniseră doar colegi de locuință, împărțășind rutina cotidiană. Nici sex nu mai făcuseră unul cu altul, iar asta o determina să se întrebe – dintr-o simplă curiozitate – dacă își satisfăcuse dorințele în altă parte. Dacă, poate, cele două doamne prea amabile nu transmiteau de fapt semnale că între ele și bărbat exista și un alt gen de legătură.

Oare îi mai păsa?

— Deja ai început? auzise o șoaptă discretă.

Se răsucise, gata să verse conținutul paharului.

— Rainer! Ce cauți aici?

— M-am gândit că te vei simți obligată să vii, dar că o să te simți ca dracu', așa că-ți țin companie.

— Drăguț din partea ta, se înmuiașe expresia de pe chipul Helgăi. Dar nu cred că Martin apreciază...

— Dacă n-ar aprecia ceea ce ține de mine, n-ar fi cine-știe-ce problemă. Dar el nu mai apreciază nici ceea ce ține de tine.

— Mie-mi spui?

— L-am salutat, mi-a răspuns... Cred că, într-un fel, se bucură că am venit eu aici și nu mai trebuie să-și bată capul cu prezența ta.

— Oricum nu și-l bătea. Dar... știi ceva? Nu vreau să mai aud despre asta. Ziceai că ai venit pentru mine, nu pentru el și expoziția lui stupidă.

— Care merita să fie a ta.

— Trenul ăla a plecat de mult, Rainer! declamase trist Helga și sorbise din pahar. M-am consolată cu asta. Trebuie să recunosc că are talent. Ce-i al lui, e-al lui...

— Dar și tu ai. Nu înțeleg de ce a trebuit ca un talent să-l eclipseze pe celălalt. De ce ai rămas în umbră.

— N-am chef să discutăm acum despre asta. Mai bine ia și tu un pahar! Să fim suficient de marinați până vine momentul osanalelor.

Rainer răsese, apoi o întrebase ce bea.

— Whisky.

— Cu sau fără „e”?

— Nu înțeleg.

— În funcție de țara de origine, se scrie „whisky” sau „whiskey”.

— Pe bune?

— Da. Cele irlandeze și americane sunt promovate ca „whiskey”, iar cele scoțiene, de exemplu, fără „e”. Au fost multe discuții între specialiștii în domeniu, dar în cele din urmă au fost acceptate ambele denumiri.

— Știi că dacă-mi spui o prostie eu o să te cred, nu?

— Știu, răsese bărbatul, apoi își turnase și lui în pahar.

Prin urmare, când își făcu apariția criticul francez, cei doi erau suficient de bine amețiți încât să se amuze de morga